

BİTMEYEN YOLCULUK

Nasıl başlasam anlatmaya bilmiyorum. Kaç kişiyi öldürdüğümünden mi, kaç kişiyi sakat bıraktığımdan mı? Deniz kenarında bir izmaritim ben. Buraya atılmadan önce, doğayı ve insanları zehirlememek için beni yetiştirmeyin diye yalvardım. Baştan anlatayım; daha tohumdan toprağa serptiler, özenle yetiştirdiler. Günler geçerken sararıp solmak, yetişmemek istedim. Bana öyle bir baktılar ki solamadım. Bir gün ben gibi bütün tütünleri topladılar. Bir fabrikada aldık soluğu. Kocaman makinelere döktüler, işlediler, tek tek özenle sarıp, paketlediler. Yolculuğum böyle de bitmedi. Kamyonlara yükleyip, her bir şehre dağıttılar. Kendimi bir anda bir bayi rafında buldum. İnsanları ölüme yaklaştırmama, onları sevdiklerinden uzaklaştırmama çok az kalmıştı. Üzülüyordum. Bunların hiçbiri değil de asıl acıyı şimdi tadacaktım...

Kaç yaşında idi tam bilmiyorum ama, dokuz on yaşlarında bir çocuktuk. Geldi ve beni aldı. Başta babası, annesi ya da abisi aldirtmiştir diye düşündüm, yanıldım. Biraz sonra, kendi yaşlılarından iki üç çocuk daha geldi yanımıza. Gecenin bir yarısı koyulduk sokaklara. Arka mahallelerden, dağılmış ailelerden, baba dayaklarından, çocuk yuvalarından, parasız yatılılardan bahsederek, bir duman olarak yol oldum dudaklarında. Tazecik ciğerleri çürüyordu dumanımla. Gecenin sessizliğini öksürük sesleri bozuyordu.

Bütün dertlerin çaresini bende görmüşlerdi. Onlara göre dosttum ben. Hem de onlara hiç zarar vermeyen bir dost. Yalnızlıklarına, acılarına, mutsuzluklarına ortaktım. Oysa en büyük zararı ben veriyordum onlara. Bilmiyorlardı ki; zamanla ölümleri de benim yüzümden olacak. Ölümüne sebep olduğum yetmiyormuş gibi, beni almak için de türlü işlere girişiyorlardı. Hangi dost bunları yapar, bu kadar zarar verir insana? Hiçbir dost. Ben dost değildim, bunu anlatamıyordum. Aslında zararımın farkındaydılar. Bu yüzden gizli bir utanç duyuyorlardı. Yüreklerinin derinliklerinde beni dost diye yerleştirmişlerdi ve gerçeği kabullenmek istemiyorlardı.

Adımlar yavaşlamıştı. Deniz kenarına gelmiştik. Son bir kez daha bitirene kadar içlerine çektiler zehirli dumanımı. Yolculuk bitti sanıyordum. Bir çöpte soluğu almayı hayal ediyordum. Oysa, denizde buldum kendimi. Hala denizdeyim... Benim yolculuğum öyle bir iki günde bitmez, sizi de bir iki günde bitirmediğim gibi, kendim de çok uzun yıllar toprağa karışıyorum. O zamana dek önce sizi, sonra doğayı, havayı zehirliyorum.